

Ἀρετές καί πάθη

Ἡ δυσκολία τῆς Σταουρούλας

Θυμάστε, παιδιά, στήν προηγούμενη ἱστορία μας ποιοί ἦταν οἱ πρωταγωνιστές; ... Σήμερα θά σᾶς μιλήσω γιά δύο φίλες ἐντελῶς διαφορετικές μεταξύ τους: τή Σταουρούλα καί τήν Εὐγενία.

Ἡ ἱστορία μας

Ἡ Σταουρούλα εἶναι φέτος στή Δ' τάξη. Πῶς καί πῶς τήν περίμενε αὐτήν τήν ὥρα! Ἀναρωτιέστε γιατί; Γιατί, ἐπιτέλους, θά μπορούσε νά πάει ἐκδρομή μέ τήν τάξη της στά χιόνια. Εἶχαν συνήθειο στό σχολεῖο τους, πρὶν τελειώσει ὁ χειμῶνας, νά πηγαίνουν οἱ μεγαλύτερες τάξεις στό χιονοδρομικό κέντρο τῆς περιοχῆς τους. Πέρσι ἡ ξαδέρφη της ἔλεγε καί ζαναέλεγε γιά τήν καταπληκτική ἐκδρομή πού εἶχαν κάνει στή χιονισμένη πλαγιά ἑνός βουνοῦ. Ἡ Σταουρούλα ζήτησε πολύ. Ποτέ δέν ἄντεχε νά ἔχουν οἱ ἄλλοι κάτι καλύτερο ἀπ' αὐτήν.

Ὅταν πλησίασε ὁ καιρός, ἡ δασκάλα μοίρασε τίς δηλώσεις τῆς ἐκδρομῆς. Ὅλα τά παιδιά τό πανηγύρισαν! Ἄρχισαν μέ ἐνθουσιασμό νά κάνουν σχέδια, νά λένε τί θά πάρουν μαζί τους, τί παιχνίδια

θά κάνουν στό χιόνι καί σταματημό δέν εἶχαν.

- Θέλεις νά καθίσουμε μαζί στο λεωφορεῖο; ἄκουσε κάποια στιγμή ἡ Σταυρούλα νά ρωτᾷ μία ἀπό τίς συμμαθήτριές της τή φίλη της τήν Εὐγενία.

- Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ἡ Εὐγενία.

Ἔωχ, τί ἦταν νά τό πει; Ἡ Σταυρούλα συννέφιασε. Καί μόνο; Ἄναφοκοκκίνησε ἀπό τόν θυμό της.

Στόν δρόμο γιά τό σπίτι, ζέσπασε ἡ ...καταιγίδα.

- Μπορῶ νά μάθω, λέει θυμωμένη ἡ Σταυρούλα στήν Εὐγενία, γιατί δέχτηκες νά καθίσεις δίπλα στήν ...ἄλλη;

- Σταυρούλα μου, τί πειράζει; Ἀπό τήν ἄλλη μεριά θά ἔχω ἐσένα.

- Καί μέ ποιά θά κάνεις παρέα; ρωτᾷ ἐκείνη ζαναμμένη.

- Μέ ὅλα τά κορίτσια φυσικά, ἀπαντᾷ ἡ Εὐγενία.

- Κι ἐγώ πού νόμιζα πώς εἶσαι φίλη μου! λέει ἀπότομα ἡ Σταυρούλα καί τήν ἀφήνει καί φεύγει γρήγορα.

- Σταυρούλα, Σταυρούλα! τρέχει ζωπίσω της ἡ Εὐγενία.

Τῆς πιάνει τό χέρι, γιά νά τή σταματήσει, καί τῆς λέει γλυκά, παρόλο πού ἐκείνη τῆς εἶχε μιλήσει ἀπότομα:

- Συγγνώμη, Σταυρούλα! Δέν ἤθελα νά σέ λυπήσω. Ἀλλά, σωστό δέν εἶναι νά κάνουμε παρέα μέ ὅλα τά κορίτσια;

Ἡ Σταυρούλα **μαλάκωσε κάπως ἀπό τόν καλοσυνάτο τρόπο τῆς φίλης της καί τήν ταπεινή της συγγνώμη**. Κοντοστάθηκε γιά λίγο ἀμίλητη, κοιτώντας ὅμως ἄλλοῦ. Δέν ἦταν συνηθισμένη νά λέει ἡ ἴδια «συγγνώμη», ἀλλά οὔτε καί νά δέχεται! Καί νά σκεφεῖ κανεῖς ὅτι στήν προκειμένη περίπτωση ἔπρεπε αὐτή νά ζητήσει συγγνώμη. Γιά ποῖο λόγο; Μά γιά τό ἀπότομο φέρισμό της.

Τά δύο κορίτσια χώρισαν καί τράβηξε ἡ καθεμιά γιά τό σπίτι της. Ἡ Εὐγενία **ἦταν ἥρεμη γιατί εἶχε ζητήσει συγγνώμη**, ἐνῶ ἡ Σταυρούλα ἔφτασε στό σπίτι **μέ βαρειά καρδιά, κακόκεφη**.

- Καλῶς τό κορίτσι μου! τήν ὑποδέχτηκε ἡ μαμά στήν πόρτα. Πῶς πέρασες στό σχολεῖο; Πήρατε τίς δηλώσεις τῆς ἐκδρομῆς;

- Δέν θά πάω! δήλωσε άπότομα ή Σταυρούλα.
- Συνέβη κάτι; ζαναρωτᾶ μέ άπορία ή μαμά.
- Δέν συνέβη τίποτε! άπάντησε πάλι άπότομα ή Σταυρούλα καί κατευθύνθηκε πρὸς τό δωμάτιό της.

Πάνω στά νεῦρα της ὅμως δέν πρόσεξε τά παιχνίδια πού εἶχε άραδιάσει ἤδη ὁ μικρός της άδερφός στό πάτωμα τοῦ σαλονιοῦ. «Κράτς», άκούστηκε άπό τό μπλέ άυτοκινητάκι, πού μόλις εἶχε ποδοπατήσει.

- Τό άυτοκινητάκι μου! ἄρχισε νά φωνάζει ὁ άδερφός της. Μοῦ πάτησες τό καλό μου άυτοκινητάκι! συνέχισε κλαίγοντας.

Ἡ μαμά καί ὁ μπαμπάς της, πού ἦταν ἐκεῖ καί παρακολούθησαν τή σκηνή, προσπάθησαν νά παρηγορήσουν τόν μικρό.

- Καλά, άγόρι μου, τοῦ εἶπε ή μαμά, κατά λάθος τό πάτησε ή άδερφή σου. Σοῦ ζητάει συγγνώμη, ἔτσι δέν εἶναι, Σταυρούλα;

- Γιατί νά ζητήσω συγγνώμη; Ἐγώ φταίω πού παρατάει ὁ Βαγγέλης τά παιχνίδια του ὅπου νά ἔναι; εἶπε θυμωμένη καί μπῆκε φουριόζα στό δωμάτιό της.

Οἱ γονεῖς της κούνησαν τό κεφάλι τους λυπημένοι γιά ἄλλη μιά φορά γιά τόν δύσκολο χαρακτήρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, πού πάρα πολλές φορές μιλοῦσε άπότομα καί ποτέ δέν ζητοῦσε συγγνώμη. Ὁ καημένος ὁ άδερφούλης της ὑπέφερε. Τόν ἔκανε ὅ,τι ἤθελε, νευρίαζε μαζί του, τοῦ μιλοῦσε ἄσχημα... Κι ὅταν τή μάλωναν οἱ γονεῖς της, δέν παραδεχόταν τά λάθη της.

Οἱ γονεῖς τῆς Σταυρούλας καί τῆς Εὐγενίας ἦταν γείτονες καί φίλοι μεταξύ τους. Συχνά βρίσκονταν καί συζητοῦσαν γιά τά παιδιά τους. Ἡ Εὐγενία **μέσα στό σπῖτι ἦταν ἕνας θησαυρός!** Καί γιά τούς γονεῖς καί γιά τά άδέρφια της. Ὅχι πὼς ἦταν άγγελούδι. **Ἐκανε κι αὐτή σάν παιδί σφάλματα. Μά πάντα μετανιωμένη ζητοῦσε συγγνώμη,** άκόμη κι άπό τά μικρότερα άδέρφια της. Καί δέν ζητοῦσε συγγνώμη άπλῶς μέ τό στόμα. **Προσπαθοῦσε ἐπιπλέον νά διορθώνει τά σφάλματά της.**

Μά καί στό σχολεῖο ἡ δασκάλα τήν εἶχε γιά παράδειγμα στά ἄλλα παιδιά, ὄχι γιατί ἦταν τό πιό ἤσυχο παιδί ἀπό ὅλα, ἀλλά γιατί **δεχόταν τήν παρατήρηση καί δέν δικαιολογοῦνταν.**

- Μή μιλᾷς στό μάθημα, Εὐγενία!
- Συγγνώμη, κυρία!
- Ξέχασες τό βιβλίό σου, Εὐγενία;
- Ναί, κυρία, δέν ἔκανα καλό ἔλεγχο στήν τσάντα μου χθές βράδυ. Συγγνώμη! Θά προσπαθήσω νά μὴν τό ζανακάνω.

Ἅπαν τά παιδιά τήν ἀγαποῦσαν τήν Εὐγενία γιά τόν ὁμορφο αὐτό χαρακτήρα της καί θέλανε νά τήν ἔχουν φίλη. Κι αὐτή ἔκανε παρέα μέ ὅλους, ἀκόμη καί μέ τή Σταυρούλα... Ἦταν γειτόνισσά της καί παίζανε μαζί τά ἀπογεύματα. Ἄναρωτιέστε πῶς τά βρῖσκανε; Πολύ εὐκολά. Ἡ Σταυρούλα ἤθελε νά γίνεται πάντα τό δικό της καί ἡ Εὐγενία ἦταν πάντα εὐγενική.

Οἱ γονεῖς τῆς Σταυρούλας, ἀνήσυχοι μήπως ἡ κόρη τους ἀπό τόν ἐγκωισμό της χάσει σ' ἀλήθεια τήν ἐκδρομή, κατέστρωσαν ἓνα ὠραῖο σχέδιο, τό ὁποῖο τό ἔβαλαν ἀμέσως σέ ἐφαρμογή.

Ἢταν ἡ Σταυρούλα κάθισε νά φάει στήν κουζίνα, πῆγε ἡ μητέρα στό δωμάτιό της, βρῆκε πάνω στό γραφεῖο της τή δήλωση τῆς ἐκδρομῆς καί ἄρχισε νά τή συμπληρώνει: «Ὁ Γεώργιος καί ἡ Δέσποινα Παπαδοπούλου, γονεῖς τῆς Σταυρούλας Παπαδοπούλου, δέν ἐπιτρέπουμε στήν κόρη μας νά συμμετέχει στήν ἐκδρομή τοῦ σχολείου».

Ἢταν μετά ἀπό λίγο μπῆκε στό δωμάτιο ἡ Σταυρούλα καί τήν εἶδε, θύμωσε πολύ, παρόλο πού ἡ ἴδια εἶχε πει πῶς δέν θά πάει στήν ἐκδρομή. Πίστευε πῶς οἱ γονεῖς της θά τήν παρακαλοῦσαν. Ἦθελε ὅλοι νά τήν παρακαλοῦν, νά ἀσχολοῦνται μαζί της. Παίρνει, λοιπόν, τή δήλωση καί πηγαίνει σιούς γονεῖς της.

- Τί εἶναι αὐτό πού γράψατε; τούς λέει ἀπότομα.
- Αὐτό πού ἀποφάσισες, ἔκανε ἀδιάφορος ὁ πατέρας της.
- Νά σοῦ πῶ, πρόσθεσε καί ἡ μητέρα συγυρίζοντας τήν κουζίνα,

έμεϊς από την αρχή δέν είχαμε αντίρρηση νά πᾶς στήν έκδρομή. Ἄλλά ἀφοῦ ἀποφάσισης ὅτι δέν θά πᾶς, νά σέ ἐνημερώσω ὅτι ἐκείνη τήν ἡμέρα θά κάνω γενική καθαριότητα καί χρειάζομαι τή βοήθειά σου.

- Δέν μπορῶ! Ἐγώ θά παίζω ἔξω! εἶπε πεισιμωμένη ἡ Σταυρούλα.

- Καλά καί μέ ποιόν θά παίζεις; ρώτησε ἡ μητέρα. Ἀφοῦ τόν ἀδερφό σου δέν τόν θέλεις καί ἡ Εὐγενία καί ὅλες οἱ συμμαθήτριές σου θά εἶναι στήν έκδρομή.

Ἡ Σταυρούλα δέν μπόρεσε νά ἀπαντήσει. Ἦθελε τόσο πολύ νά πάει στήν έκδρομή! Μά πῶς τώρα νά ρίξει τόν ἐγωισμό της καί νά πεῖ σούς γονεῖς της ὅτι ἄλλαξε γνώμη; Καί πῶς νά τό ἀντέξει πού ἡ Εὐγενία θά κάνει παρέα μέ ὅλες τίς συμμαθήτριές τους καί ὄχι μόνο μ' αὐτήν; Καί μάλιστα τώρα πού τῆς φέρθηκε τόσο ἄσχημα στόν δρόμο...

«Πῶς τά κατάφερα ἔτσι;», σκέφτεται μελάνχολη ἡ Σταυρούλα μόνη στό δωμάτιό της. «Τί νά κάνω, Θεέ μου; Ἐτσι πού συμπεριφέρομαι, δέν θά μέ θέλει κανένας!», μονολόγησε καί δάκρυα ἤρθαν στά μάτια της. Ἐκείνη τή στιγμή θυμήθηκε τά λόγια τῆς κατηχήτριάς της. Στήν προηγούμενη συνάντησή τους τούς εἶχε πεῖ: **«Ἡ συγγνώμη εἶναι λέξη ὁμορφη κι εὐλογημένη, πού τά λάθη μας διορθώνει καί πικρία δέν μᾶς μένει!»**. Δέν ἔδωσε τότε καί πολλή σημασία, μά τώρα πού βρέθηκε σ' αὐτό τό ἀδιέξοδο, ἀρχίζει νά τό σκέφτεται καλύτερα. «Λές; Λές νά τή χρησιμοποιήσω κι ἐγώ αὐτή τή λέξη; Ἡ Εὐγενία πῶς τή χρησιμοποιεῖ; Ἐγώ ντρέπομαι. Γιατί ντρέπομαι; Λές νά εἶμαι ἐγωίστρια σ' ἀλήθεια; Λές γι' αὐτό νά δημιουργῶ ὅλο προβλήματα σούς ἄλλους καί στόν ἑαυτό μου; Χριστέ μου, βοήθησέ με!».

Τελικά ἡ Σταυρούλα τήν πῆρε τήν ἀπόφαση. Σάν ἤρθε τό βράδυ καί τήν καληνύχτισαν οἱ γονεῖς της, τούς εἶπε πῶς κάτι θέλει νά τούς ἀνακοινώσει. Αὐτοί κάθισαν κοντά της καί συγκινημένοι ἄκουσαν γιά πρώτη φορά τήν κόρη τους νά λέει τήν ὁμορ-

φη λέξη «συγγνώμη» (δείχνουμε τήν καρτέλα, βλ. όπτικοακουσικό ύλικό). Μέ σκυμμένο τό κεφάλι τούς ζήτησε νά τή συγχωρέσουν πού τούς μίλησε άσχημα τό μεσημέρι. Έξήγησε άπλά στους γονεΐς της γιατί ήταν θυμωμένη καί τούς εΐπε πόσο πολύ ήθελε νά πάει στήν έκδρομή. Κι άκόμη ζήτησε συγγνώμη πού λύπησε τόν άδερφό της πατώντας άπρόσεκτα τό αυτοκινητάκι του. Ή μαμά κι ό μπαμπάς τήν άγκάλιασαν, τή φίλησαν καί τής εΐπαν πώς έτσι πού άλλαξε, σίγουρα θά περάσει πολύ καλά μαζί μέ όλα τά παιδιά.

Τήν άλλη μέρα τό πρωΐ ή Σταυρούλα πέρασε καί πήρε τήν Εύγενία άπό τό σπίτι γιά νά πάνε μαζί στό σχολείο. Στόν δρόμο ζήτησε κι άπ' αυτήν συγγνώμη. **Ήνα μεγάλο βάρος σάν νά ξεφυγε άπό πάνω της. Ήνιωσε τόσο όμορφα!**

Νά ζητώ συγγνώμη!

Ήχετε νιώσει ποτέ έσεΐς, παιδιά, αυτό τό όμορφο συναίσθημα ζητώντας συγγνώμη μετά άπό κάποιο σφάλμα σας; Τή χρησιμοποιείτε αυτή τήν εύλογημένη λέξη; Τή λέτε **στους γονεΐς καί σ' άδέρφια σας**, όταν τούς στεναχωρεΐτε; **Στους δασκάλους σας**, όταν δέν είστε υπάκουοι; **Στους φίλους καί στίς φίλες σας**, όταν τούς φέρεστε άσχημα; Άς πάρουμε σήμερα σάν τή Σταυρούλα τή γενναία άπόφαση **νά ζητάμε συγγνώμη!** Κι όχι μόνο νά τή ζητάμε μέ λόγια, αλλά **νά προσπαθοΐμε καί μέ τίς πράξεις μας νά διορθώνουμε τά λάθη μας**. Θυμάστε τό ώραΐο τετράστιχο πού εΐπε ή κατηχήτρια τής Εύγενίας καί τής Σταυρούλας;... (Επαναλαμβάνουμε μαζί μέ τά παιδιά τό άκόλουθο τετράστιχο).

Ἡ «συγγνώμη» εἶναι λέξη
ὄμορφη κι εὐλογημένη,
πού τὰ λάθη μας διορθώνει
καί πικρία δέν μᾶς μένει.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Καρτέλα μέ τή λέξη «Συγγνώμη».